

ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ - ਸੰਖਿਆ ਪੰਜਾਹ-ਪੰਜ

ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਬੁਣਤ ਦਾ ਪਰਦਾਫ਼ਾਸ਼: ਦਾਨੀਏਲ ਨੂੰ ਜਿਬਰਾਈਲ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ

Jeff Pippenger

2024-01-19

ਜਦੋਂ ਦਾਨੀਏਲ ਯਿਰਮਿਯਾਹ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਬੰਧਵਾਸ ਦੇ ਸੱਤਰ ਸਾਲਾਂ ਨੂੰ, ਅਤੇ ਮੂਸਾ ਦੀ ਸੌਂਹ ਅਤੇ ਸ਼ਾਪ ਨੂੰ ਸਮਝ ਚੁੱਕਿਆ, ਤਦ ਗਬਰੀਏਲ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਆਇਆ।

ਉਸ ਦੇ ਰਾਜ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਵਰ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਮੈਂ, ਦਾਨੀਏਲ ਨੇ, ਪੁਸਤਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਉਹਨਾਂ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਸਮਝੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਯਹੋਵਾਹ ਦਾ ਬਚਨ ਯਿਰਮਿਯਾਹ ਨਬੀ ਕੋਲ ਆਇਆ ਸੀ, ਕਿ ਉਹ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦੀਆਂ ਉਜਾੜੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸੱਤਰ ਵਰ੍ਹੇ ਪੂਰੇ ਕਰੇਗਾ.... ਹਾਂ, ਸਾਰਾ ਇਸਰਾਏਲ ਤੇਰੀ ਵਜਵਸਥਾ ਦਾ ਉਲੰਘਨ ਕਰ ਗਿਆ ਹੈ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਹਟ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਤੇਰੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਾ ਮੰਨੇ; ਇਸ ਲਈ ਸ਼ਾਪ ਸਾਡੇ ਉੱਤੇ ਉਡੇਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਸਹੁੰ ਵੀ ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਦਾਸ ਮੂਸਾ ਦੀ ਵਜਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਲਿਖੀ ਹੋਈ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪਾਪ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਉਹ ਬਚਨ ਪੱਕੇ ਕਰ ਦਿਖਾਏ ਹਨ, ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਸਾਡੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਨਿਆਂਪੀਸ਼ਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਾਡਾ ਨਿਆਂ ਕੀਤਾ, ਕਰੇ ਸਨ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਸਾਡੇ ਉੱਤੇ ਵੱਡੀ ਬਿਪਤਾ ਲਿਆਈ; ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਰੇ ਆਕਾਸ਼ ਹੇਠਾਂ ਐਸਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਜਿਵੇਂ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਉੱਤੇ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਮੂਸਾ ਦੀ ਵਜਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, ਇਹ ਸਾਰੀ ਬਿਪਤਾ ਸਾਡੇ ਉੱਤੇ ਆ ਪਈ ਹੈ; ਤਦ ਵੀ ਅਸੀਂ ਯਹੋਵਾਹ ਆਪਣੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਅੱਗੇ ਬੇਨਤੀ ਨਾ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀਆਂ ਬੁਰਿਆਈਆਂ ਤੋਂ ਮੁੜੀਏ ਅਤੇ ਤੇਰੀ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਸਮਝੀਏ। ਇਸ ਲਈ ਯਹੋਵਾਹ ਨੇ ਇਸ ਬਿਪਤਾ ਉੱਤੇ ਨਿਗਾਹ ਰੱਖੀ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਉੱਤੇ ਲਿਆਇਆ; ਕਿਉਂਕਿ ਯਹੋਵਾਹ ਸਾਡਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਕੰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਧਰਮੀ ਹੈ, ਜੋ ਉਹ ਕਰਦਾ ਹੈ; ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਉਸ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਾ ਮੰਨੀ। ਦਾਨੀਏਲ 9:2, 11-14.

ਦਾਨੀਏਲ ਨੇ ਜੋ ਸ਼ਬਦ ਵਰਤਿਆ, ਜਿਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ "ਸ਼ਾਪ" ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹੀ ਸ਼ਬਦ ਹੈ ਜੋ ਮੂਸਾ ਨੇ ਲੇਵੀਆਂ ਛੱਬੀ ਵਿੱਚ ਵਰਤਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ "ਸੱਤ ਵਾਰ" ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਸਿਸਟਰ ਵ੍ਹਾਈਟ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ ਨੌਂਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਦਾਨੀਏਲ ਯਿਰਮਿਯਾਹ ਦੇ ਸੱਤਰ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਤੇਰੀ ਸੌਂਹ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਆਪਸੀ ਸੰਬੰਧ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦਾ ਯਤਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅੱਠਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਗਬਰੀਏਲ ਨੂੰ ਇਹ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਦਾਨੀਏਲ ਨੂੰ ਤੇਰੀ ਸੌਂਹ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸਮਝਾਏ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਨੌਂਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਤਦ ਗਬਰੀਏਲ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਪੂਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦਾਨੀਏਲ ਨੂੰ ਇਹ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਮਨ ਵਿੱਚ ਵੱਖ ਕਰੇ ਜੋ ਸੱਤਵੇਂ, ਅੱਠਵੇਂ ਅਤੇ ਨੌਂਵੇਂ ਅਧਿਆਇਆਂ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਹ ਦੋ ਦਰਸ਼ਨ ਉਸ "ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇ ਵਾਧੇ" ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਹਨ ਜੋ 1798 ਵਿੱਚ ਅਣਮੋਹਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਯਿਰਮਿਯਾਹ ਦੇ ਸੱਤਰ ਸਾਲ ਅਤੇ ਮੂਸਾ ਦਾ "ਸ਼ਾਪ" ਦੋਵੇਂ ਹੀ "ਸੱਤ ਵਾਰਾਂ" ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੂਸਾ ਦੀ "ਸਹੁੰ" ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ; ਪਰ ਗਬਰੀਏਲ ਤੇਰੀ ਸੌਂਹ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੀ ਵਿਭਾਜਨਾ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਕੇਵਲ ਤਦ ਹੀ ਠੀਕ ਢੰਗ ਨਾਲ ਵੰਡਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਰੌਂਦ ਕੇ ਥੱਲੇ ਕਰਨ ਦੀ ਦਰਸ਼ਨ ("chazon") ਅਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਦੀ ਦਰਸ਼ਨ ("mareh") ਦੇ ਪਰਸਪਰ ਸੰਬੰਧ ਨੂੰ ਠੀਕ ਢੰਗ ਨਾਲ ਵੰਡਿਆ ਜਾਵੇ। ਗਬਰੀਏਲ ਨੇ ਇਹ ਪਛਾਣ ਕਰਵਾ ਕੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕੀਤੀ ਕਿ ਯਹੂਦੀਆਂ ਲਈ ਚਾਰ ਸੌ ਨੌਂਬੇ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਕਸੌਟੀ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਹ ਮਿਆਦ ਉਸੇ ਚਾਰ ਸੌ ਨੌਂਬੇ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਬਗਾਵਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਕੈਦ ਦੇ ਸੱਤਰ ਸਾਲ ਪੈਦਾ ਕੀਤੇ ਸਨ।

ਚੌਵੀਹਵੇਂ ਪਦ ਵਿੱਚ "ਨਿਰਧਾਰਤ" ਸ਼ਬਦ 457 ਈਸਾ ਪੂਰਵ ਵਿੱਚ ਤੀਸਰੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਜਾਰੀ ਹੋਣ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ 34 ਈਸਵੀ ਵਿੱਚ ਇਸਤੀਫ਼ਨ ਨੂੰ ਪੱਥਰ ਮਾਰ ਕੇ ਮਾਰ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਤੱਕ ਦੇ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਸੰਬੰਧਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਛੱਬੀਹਵੇਂ ਅਤੇ ਸਤਾਈਹਵੇਂ ਪਦਾਂ ਵਿੱਚ "ਨਿਰਧਾਰਤ" ਸ਼ਬਦ ਬੁਤਪਰਸਤੀ ਅਤੇ ਪਾਪਾਈ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਦੀਆਂ ਉਜਾੜ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮਸੀਹ ਕੱਟਿਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਪਰ ਆਪਣੇ ਲਈ ਨਹੀਂ; ਅਤੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਰਾਜਕੁਮਾਰ ਦੇ ਲੋਕ ਸ਼ਹਿਰ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਨੂੰ ਨਾਸ ਕਰ ਦੇਣਗੇ; ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਅੰਤ ਹੜ੍ਹ ਨਾਲ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਯੁੱਧ ਦੇ ਅੰਤ ਤੱਕ ਉਜਾੜ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਅਤੇ ਉਹ ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ ਲਈ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨਾਲ ਵਾਚਾ ਪੱਕੀ ਕਰੇਗਾ; ਅਤੇ ਹਫ਼ਤੇ ਦੇ ਮੱਧ ਵਿੱਚ ਉਹ ਬਲੀਦਾਨ ਅਤੇ ਭੇਟ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਘਿਨਾਉਣੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਫੈਲਾਅ ਕਰਕੇ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਉਜਾੜ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਸੰਪੂਰਣਤਾ ਤੱਕ, ਅਤੇ ਜੇ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਉਹ ਉਜੜੇ ਹੋਏ ਉੱਤੇ ਉਡੇਲਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਦਾਨੀਏਲ 9:26, 27.

ਗਬਰੀਏਲ ਦਾਨੀਏਲ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ "ਮਸੀਹ" ਦੇ "ਕੱਟੇ ਜਾਣ" ਦੇ "ਬਾਅਦ" "ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਰਾਜਕੁਮਾਰ ਦੀ ਪੂਜਾ ਨਗਰ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਨੂੰ ਨਾਸ ਕਰੇਗੀ।" ਮੂਰਤੀਪੂਜਕ ਰੋਮ ਨੇ ਈਸਵੀ ਸੰਨ 66 ਤੋਂ 70 ਤੱਕ ਠੀਕ ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਚੱਲੀ ਘੇਰਾਬੰਦੀ ਵਿੱਚ "ਨਗਰ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ" ਨੂੰ ਨਾਸ ਕੀਤਾ। ਗਬਰੀਏਲ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ "ਯੁੱਧ ਦਾ ਅੰਤ" "ਪੂਲਯ ਵਰਗੇ ਸੈਲਾਬ ਨਾਲ" ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਯੁੱਧ "ਉਜਾੜਿਆਂ" ਤੋਂ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਜੇ ਯੁੱਧ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਉਹ ਉਹੀ ਰੌਂਦਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ ਜੋ ਮੂਰਤੀਪੂਜਕਤਾ ਅਤੇ ਪਾਪਾਈ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਦੁਆਰਾ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਉਹ ਮੂਰਤੀਪੂਜਕ ਸ਼ਕਤੀ ਜੋ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਨੂੰ ਨਾਸ ਕਰੇਗੀ ਬਾਬਲ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਮੂਰਤੀਪੂਜਕ ਸ਼ਕਤੀ ਜਿਸ ਨੇ ਮਸੀਹ ਦੇ ਸਲੀਬ ਤੇ ਚੜ੍ਹਾਏ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸ ਨੂੰ ਨਾਸ ਕਰਨਾ ਸੀ, ਮੂਰਤੀਪੂਜਕ ਰੋਮ ਸੀ। ਪਰ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਅਤੇ ਸੈਨਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਯੁੱਧ ਦੇ ਉਜਾੜਨ ਵਾਲੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਧਰਮ-ਗ੍ਰੰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਉਜਾੜਨ ਵਾਲੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੂਜੀ ਪਾਪਾਈ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਹੈ।

ਪਾਪਾਈ ਸੱਤਾ ਉਹ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ ਜੋ "ਉੱਫਣਦੇ ਕੋੜੇ" ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਈ ਗਈ ਹੈ; ਇਹ ਦਾਨੀਏਲ ਗਿਆਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਚਾਲੀਵੀਂ ਆਯਤ ਵਾਲੀ ਉਹੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ, ਜੋ "ਉੱਫਣਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਲੰਘ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।" ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦੀ ਉਹ ਰੌਂਦਾਈ ਜੋ ਬਾਬਲ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੋ ਮੂਸਾ ਦੁਆਰਾ ਬਿਵਸਥਾ ਸਾਰ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਉਹਨਾਂ ਲੋਹੇ ਦੇ ਰਾਸ਼ਟਰ ਨਾਲ ਜਾਰੀ ਰਹੀ ਜੋ ਗੂੜ੍ਹੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਬੋਲਦਾ ਸੀ, ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਾਪਾਈ ਸੱਤਾ ਆਈ। ਰੌਂਦਾਈ ਦੇ ਅੰਤ ਤੱਕ "ਉਜਾੜ" "ਨਿਰਧਾਰਤ" ਸਨ। ਸਤਾਈਵੀਂ ਆਯਤ ਵਿੱਚ, ਮਸੀਹ ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ ਲਈ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨਾਲ ਵਾਚਾ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਹਫ਼ਤੇ ਦੇ ਮੱਧ ਵਿੱਚ, ਧਰਤੀ ਦਾ ਬਲਿਦਾਨੀ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਮੁੱਕ ਜਾਣੀ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਮਸੀਹ ਨੇ ਅਕਾਸ਼ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਮਹਾਂਯਾਜਕੀ ਸੇਵਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਯਹੂਦੀਆਂ ਦੀ ਉਸ ਪਰਖ-ਅਵਧੀ ਦੌਰਾਨ ਅਣਆਗਿਆਕਾਰੀ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਕੱਟ ਕੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਅਤੇ ਨਗਰ ਨੂੰ ਫਿਰ ਉਜਾੜ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ।

ਆਇਤ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ, "ਘਿਨੌਣੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਫੈਲਾਅ ਦੇ ਕਾਰਨ ਉਹ ਇਸ ਨੂੰ ਉਜਾੜ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ, ਅੰਤ ਤੱਕ ਭੀ; ਅਤੇ ਜੇ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਉਹ ਉਸ ਉਜਾੜੇ ਹੋਏ ਉੱਤੇ ਉਡੇਲਿਆ ਜਾਵੇਗਾ।" ਜਦੋਂ ਯਹੂਦੀਆਂ ਨੇ ਆਖ਼ਿਰਕਾਰ ਆਪਣੀ ਪਰਖ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਪਿਆਲਾ ਕਿਨਾਰੇ ਤੱਕ ਭਰ ਦਿੱਤਾ, ਤਦ ਸ਼ਹਿਰ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਯੁੱਧ ਦੇ ਅੰਤ ਤੱਕ ਉਜਾੜ ਰਹਿਣੇ ਸਨ। 1798 ਵਿੱਚ ਪੈਰਾਂ ਹੇਠਾਂ ਰੱਦੇ ਜਾਣ ਦੀ "ਪੁਰਨਤਾ" ਉੱਤੇ ਇਹ "ਨਿਰਧਾਰਿਤ" ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪਾਪਾਈ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਇੱਕ ਘਾਤਕ ਘਾਵ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੇਗੀ। ਤਦ ਸ਼ਹਿਰ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਨੂੰ ਮੁੜ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਅਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਬਣਾਇਆ ਜਾਣਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਇਸ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਉਸ ਵੇਲੇ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਯਹੂਦੀ ਤਿੰਨ ਫਰਮਾਨਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਬਾਬਲ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਆਏ ਸਨ।

ਉਸ ਯੁੱਧ ਦੀ ਪਰਿਪੂਰਨ ਸਮਾਪਤੀ ਤੱਕ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਨੂੰ ਪਾਪਾਈ ਸ਼ਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਰੌਂਦਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਲ ਦੇ ਉਹ ਅੰਤਰਾਲ, ਜੋ ਤੇਈਂ ਸੌ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰਲੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਰਸਿਆਂ ਨੂੰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੇਵਲ ਤਦ ਹੀ ਸਮਝੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਸੱਤਰ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦੇ ਰੱਦੇ ਜਾਣ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਅਤੇ ਸੈਨਾ ਦੀ ਪੁਨਰਸਥਾਪਨਾ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਨਾਲ ਜੋੜ ਕੇ ਸਮਝਿਆ ਜਾਵੇ। ਮੂਸਾ ਦੇ ਸ਼ਾਪ ਦੇ ਛਿੱਤਰਾਏ ਜਾਣ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸੱਤਰ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਛਿੱਤਰਾਏ ਜਾਣ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਹੈ। ਤੇਈਂ ਸੌ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਹੈ। ਸੱਤਰ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਛਿੱਤਰਾਏ ਜਾਣ ਦਾ "chazon" ਦਰਸ਼ਨ ਹੈ, ਅਤੇ ਤੇਈਂ ਸੌ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦਾ "mareh" ਦਰਸ਼ਨ ਹੈ।

ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਜੋੜਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਮਨੁੱਖ ਅਲੱਗ ਨਾ ਕਰੇ। ਮਰਕੁਸ 10:9।

ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਦਰਸ਼ਨ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਅਨੁਸਾਰ ਇਕੱਠੇ ਜੋੜੇ ਗਏ ਹਨ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਦੋਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਤੱਥ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ, ਭਾਵੇਂ ਐਡਵੈਂਟਿਜ਼ਮ ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਤੇਈ ਸੌ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਦੇ ਹਨ, ਤਦ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਐਡਵੈਂਟਿਜ਼ਮ ਦੇ ਕੇਂਦਰੀ ਸਤੰਭ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਠੀਕ ਉਸੇ ਨਿਸ਼ਚਿਤਤਾ ਨਾਲ ਜਿਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ 1863 ਵਿੱਚ "ਸੱਤ ਸਮੇਂ" ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਕੀ ਯਹੂਦੀਆਂ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ? ਕੀ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਇਸਰਾਏਲ ਨੇ ਮਸੀਹ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ? ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਨਿਰਅਰਥਕ ਹੈ।

ਮਿਲਰਵਾਦੀਆਂ ਨੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਨੂੰ ਤੇਈ ਸੌ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣ ਦਾ ਦਿਨ ਮੰਨਿਆ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਮਝ ਸੀਮਿਤ ਸੀ। ਵੱਡੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਸਵਰਗੀ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਅਤੇ ਉਸ ਤਾਰੀਖ ਨੂੰ ਮਸੀਹ ਦੇ ਪਰਮ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਸੰਬੰਧੀ ਜੋਤਿ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ। ਉਸ ਤਾਰੀਖ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਬਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ।

ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਤੇਈ ਸੌ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਵਾਧਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ, ਅਤੇ 1856 ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੇ ਹੋਰ ਰੋਸ਼ਨੀ ਲਈ ਦੁਆਰ ਖੋਲ੍ਹਿਆ, ਅਤੇ ਅਗਲੇ ਸੱਤ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਐਡਵੈਂਟਵਾਦ ਨੇ ਉਹ ਦੁਆਰ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। 11 ਸਤੰਬਰ, 2001 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਹਾਇਰਮ ਐਡਸਨ ਦੇ ਲੇਖਾਂ ਵੱਲ ਲੈ ਗਿਆ, ਅਤੇ "ਸੱਤ ਸਮਿਆਂ" ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਵਧਣ ਲੱਗੀ।

ਤੇਈ ਸੌ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਅਤੇ ਪੱਚੀ ਸੌ ਵੀਹ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸੰਬੰਧ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਐਡਵੈਂਟਵਾਦ ਅਕਤੂਬਰ 22, 1844 ਨੂੰ ਇੱਕ ਬੈਂਚੇ ਅਤੇ ਅਧੂਰੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਮਝਣ ਲੱਗਾ।

ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਵਾਰ S. S. Snow ਨੇ ਸਲੀਬੀ ਮੌਤ ਦੀ ਤਾਰੀਖ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕਰ ਦਿੱਤੀ, ਤਦੋਂ 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਦੀ ਤਾਰੀਖ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕਰ ਲਈ ਗਈ।

ਇਸ ਲਈ ਜਾਣ ਲੈ ਅਤੇ ਸਮਝ ਲੈ ਕਿ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਨੂੰ ਪੁਨਰਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਜਾਰੀ ਹੋਣ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਮਸੀਹ ਅਭਿਸ਼ਿਕਤ ਰਾਜਕੁਮਾਰ ਤੱਕ ਸੱਤ ਹਫ਼ਤੇ ਅਤੇ ਬਾਹਠ ਹਫ਼ਤੇ ਹੋਣਗੇ; ਗਲੀ ਫਿਰ ਬਣਾਈ ਜਾਵੇਗੀ ਅਤੇ ਕੰਧ ਵੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਕਲੇਸ਼ ਦੇ ਸਮਿਆਂ ਵਿੱਚ। ਅਤੇ ਬਾਹਠ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮਸੀਹ ਕੱਟਿਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਪਰ ਆਪਣੇ ਲਈ ਨਹੀਂ; ਅਤੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਰਾਜਕੁਮਾਰ ਦੇ ਲੋਕ ਸ਼ਹਿਰ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਨੂੰ ਨਾਸ ਕਰ ਦੇਣਗੇ; ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਅੰਤ ਹੜ੍ਹ ਨਾਲ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਯੁੱਧ ਦੇ ਅੰਤ ਤੱਕ ਉਜਾੜ ਠਹਿਰਾਏ ਗਏ ਹਨ। ਅਤੇ ਉਹ ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ ਲਈ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨਾਲ ਵਾਚਾ ਨੂੰ ਪੱਕਾ ਕਰੇਗਾ; ਅਤੇ ਹਫ਼ਤੇ ਦੇ ਮੱਧ ਵਿੱਚ ਉਹ ਬਲੀਦਾਨ ਅਤੇ ਭੇਟ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਘਿਨੌਣੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਫੈਲਾਅ ਕਰਕੇ ਉਹ ਇਸ ਨੂੰ ਉਜਾੜ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ, ਅੰਤਿਮ ਪਰਿਪੂਰਨਤਾ ਤੱਕ; ਅਤੇ ਜੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਉਹ ਉਜਾੜੇ ਹੋਏ ਉੱਤੇ ਉਡੇਲਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਦਾਨੀਏਲ 9:25-27.

ਮਿਲਰਵਾਦੀਆਂ ਨੇ ਸਲੀਬ ਤੇ ਚੜ੍ਹਾਏ ਜਾਣ ਦੀ ਸਹੀ ਤਾਰੀਖ ਨੂੰ ਪਛਾਣ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਤੇਈ ਸੌ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦੀ ਅਵਧੀ ਦੇ ਅੰਤ ਦੀ ਵੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕੀਤੀ ਗਈ। "ਹਫ਼ਤੇ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ" ਮਸੀਹ ਦਾ "ਕੱਟਿਆ ਜਾਣਾ," ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮਸੀਹ ਨੇ "ਵਾਅਦੇ" ਨੂੰ ਪੁਸ਼ਟ ਕੀਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਯਹੂਦੀਆਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਅਜ਼ਮਾਇਸ਼ੀ ਸਮੇਂ ਦਾ ਪਿਆਲਾ ਓਪਰ ਤੱਕ ਭਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ "ਘਿਨੌਣੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਫੈਲਾਅ" ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਦੀ ਵੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਸਲੀਬ ਉਹ ਇਤਿਹਾਸਕ ਨਿਸ਼ਾਨ ਬਣ ਗਈ ਜੋ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੇ ਪੁਕਾਰ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਵਿੱਚ ਅਤਿਆਵਸ਼ਕ ਸੀ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਯਤਾਂ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਉਸ ਰੋਸ਼ਨੀ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਜਿਸ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਅਜਿਹੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਨੂੰ ਉਤਪੰਨ ਕੀਤਾ, ਮਿਲਰਵਾਦੀ ਕਦੇ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਯਤਾਂ ਦੀ ਉਸ ਸਮਝ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚੇ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਦਾਨੀਏਲ ਦੀਆਂ ਦੋ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਆਪਸੀ ਸੰਬੰਧ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਹਫ਼ਤਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮਸੀਹ ਨੇ ਵਾਚਾ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਦੋ ਅਵਧੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਮਸੀਹ ਦੀ ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਨਿੱਜੀ ਸੇਵਕਾਈ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਦੱਸਿਆ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਦੀ ਉਹ ਸੇਵਕਾਈ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਜੋ ਚੇਲਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਸਲੀਬ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸਕ ਨਿਸ਼ਾਨੀ-ਬਿੰਦੂ 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਦੀ ਮਿਤੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਲੰਗਰ ਬਣ ਗਿਆ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਇਹ ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ

ਸਾਲਾਂ ਦੀਆਂ ਦੋ ਇਕਸਾਰ ਅਵਧੀਆਂ ਦੇ ਕੇਂਦਰ ਦਾ ਵੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ “ਸੱਤ ਸਮਿਆਂ” ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਮੁਸਾ ਰਾਹੀਂ “ਉਸ ਦੀ ਵਾਚਾ ਦਾ ਝਗੜਾ” ਕਿਹਾ।

ਤਦ ਮੈਂ ਵੀ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਰੁੱਧ ਚੱਲਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਪਾਪਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਸੱਤ ਗੁਣਾ ਦੰਡ ਦੇਵਾਂਗਾ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਉੱਤੇ ਤਲਵਾਰ ਲਿਆਵਾਂਗਾ, ਜੋ ਮੇਰੇ ਵਾਅਦੇ ਦੇ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਬਦਲਾ ਲਵੇਗੀ; ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇਕੱਠੇ ਹੋਵੋਗੇ, ਤਦ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਚ ਮਹਾਂਮਾਰੀ ਭੇਜਾਂਗਾ; ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਵੈਰੀ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਸੌਂਪੇ ਜਾਵੋਗੇ।
ਲੇਵੀਆਂ ਦੀ ਪੁਸਤਕ 26:24, 25.

ਜਦੋਂ ਮਸੀਹ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨਾਲ ਵਾਚਾ ਨੂੰ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹੀ ਵਾਚਾ ਸੀ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਉਸ ਦਾ ਅਣਆਗਿਆਕਾਰੀ ਯਹੂਦੀਆਂ ਨਾਲ ਵਿਵਾਦ ਸੀ। ਉਸ ਦੀ ਵਾਚਾ ਦਾ “ਵਿਵਾਦ” 723 ਈ.ਪੂ. ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ, ਜਦੋਂ ਅਸੀਰੀਆਂ ਨੇ ਉੱਤਰੀ ਰਾਜ ਨੂੰ ਬੰਦੀਵਾਸ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਬਾਰਾਂ ਸੌ ਸੱਠ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ ਬੁਤਪਰਸਤੀ ਨੇ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਇਸਰਾਏਲ ਨੂੰ ਰੋਂਦਿਆ। ਉਸ ਰੋਂਦਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਫਿਰ ਹੋਰ ਬਾਰਾਂ ਸੌ ਸੱਠ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਦਿਨ ਆਏ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਪਾਪਾਈ ਪ੍ਰਥਾ ਨੇ ਆਤਮਿਕ ਇਸਰਾਏਲ ਨੂੰ ਰੋਂਦਿਆ।

ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਵਾਲਾ ਉਹ ਹਫ਼ਤਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮਸੀਹ ਨੇ ਵਾਅਦੇ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ, ਤੇਈਂ ਸੌ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਵਿੱਚ, ਪੱਚੀਸ ਸੌ ਵੀਹ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਦਾ ਵੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਨੇ ਤੇਈਂ ਸੌ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਵਿੱਚੋਂ ਇੰਨਾ ਕੁ ਸਮਝ ਲਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ “ਮਿਡਨਾਈਟ ਕ੍ਰਾਈ” ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੀ ਠੀਕ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰ ਸਕੇ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਜੇਤ ਦੇ ਕੁਝ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਚੁਣਿਆ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਨੌਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਜਿਬ੍ਰਾਇਲ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਲਈ ਅਰਥਿਤ ਸੀ।

ਗਬੀਏਲ ਨੇ ਦਾਨੀਏਲ ਨੂੰ ਇਹ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਦੋਹਾਂ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ, ਜੋ “ਮਾਮਲਾ” ਅਤੇ “ਦਰਸ਼ਨ” ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਠੀਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵੰਡੇ (ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਲੱਗ ਕਰੋ); ਅਤੇ ਉਸ ਸਲਾਹ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਵਿੱਚ ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਸਾਨੂੰ ਸੁਚਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹੀ ਦਾਨੀਏਲ ਦਾ ਮੁੱਖ ਭਾਰ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਸੱਤਰ ਹਫ਼ਤਿਆਂ (“ਸੱਤ ਸਮਿਆਂ” ਦਾ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤੀਕ), ਅਤੇ ਤੇਈਂ ਸੌ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਪਰਸਪਰ ਸੰਬੰਧ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦਾ ਯਤਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।

“ਸੱਤ ਸਮਿਆਂ” ਦੇ ਐਡਵੈਂਟਵਾਦੀ ਇਨਕਾਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਇਹ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕੇ ਕਿ ਪਹਿਲਾ ਚਾਰ ਸੌ ਨੌਬੇ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਅਰਸਾ, ਜੋ ਤੇਈਂ ਸੌ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਟਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਵਾਅਦੇ ਦੀ ਬਗਾਵਤ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਸੀ ਜਿਸ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਮੁਸਾ “ਉਸ ਦੇ ਵਾਅਦੇ ਦਾ ਝਗੜਾ” ਵਜੋਂ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਨ ਤੋਂ ਵੀ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਹਫ਼ਤੇ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਹੋਈ ਸਲੀਬ-ਮੌਤ ਨੇ ਕੇਵਲ ਤਾਰੀਖ਼ ਹੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੇ ਵਾਅਦੇ ਦੇ ਲਹੂ ਨਾਲ ਇਸਰਾਏਲ ਦੀ ਅਣਆਗਿਆਕਾਰੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਮਸੀਹ ਦੇ ਵਿਵਾਦ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਕੇਂਦਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਇਸ ਸੱਚਾਈ ਪ੍ਰਤੀ ਅੰਨ੍ਹੇ ਸਨ ਕਿ ਜੇ ਲਹੂ ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਬਹੁਤਿਆਂ ਲਈ ਵਗਾਇਆ ਗਿਆ, ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਵਾਅਦੇ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਹ ਲੇਵੀਆਂ ਪੱਚੀ ਅਤੇ ਛੱਬੀ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਸਤੁਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਾਅਦੇ ਦੀ ਵੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਇਸਰਾਏਲ ਨੇ ਆਪਣੇ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਵਾਚਾ ਲੈ ਲਈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵਾਚਾ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਆਪਣੀ ਇਸ ਘੋਸ਼ਣਾ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ—“ਕਿ ਜੇ ਕੁਝ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਉਹ ਕਰਾਂਗੇ,” ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਸਰਬਥਾ ਅਣਜਾਣ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਮਸੀਹ ਜੋ ਵਾਚਾ ਪੇਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸ ਦੀ ਲੋੜ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਬਿਵਸਥਾ ਹਿਰਦੇ ਉੱਤੇ ਲਿਖੀ ਜਾਵੇ। ਵਾਚਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਬਾਰੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਫਰੀਸੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੱਚੀ ਵਾਚਾ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਅਤੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ।

ਆਧੁਨਿਕ ਇਸਰਾਏਲ ਨੇ ਹਫ਼ਤੇ ਦੇ ਮੱਧ ਵਿੱਚ ਸਲੀਬ ਦੇ ਲਹੂ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜੋ ਆਧੁਨਿਕ ਇਸਰਾਏਲ ਉੱਤੇ ਵੀ ਓਹੀ ਅੰਨ੍ਹਾਪਣ ਲਿਆਉਂਦੇ ਹਨ ਜੋ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਇਸਰਾਏਲ ਉੱਤੇ ਉਸ ਵੇਲੇ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਸੀਹਾ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇਹ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕੈਸਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਰਾਜਾ ਨਹੀਂ।

ਆਧੁਨਿਕ ਇਸਰਾਏਲ ਇਸ ਸੱਚਾਈ ਪ੍ਰਤੀ ਅੰਨ੍ਹਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇਤਿਹਾਸ, ਜਿਸ ਦੀ ਰੂਪਰੇਖਾ ਗਬੀਏਲ ਨੇ ਦਾਨੀਏਲ ਲਈ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਨਾ ਕੇਵਲ ਵਾਚਾ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਨੂੰ ਹੀ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਉਸ ਛਿਟਕਾਅ ਨੂੰ ਵੀ, ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਉੱਤੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਵਾਚਾ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ; ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਆਯਤਾਂ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਬੁਤਪਰਸਤ ਰੋਮ (ਉਹ ਰਾਜਕੁਮਾਰ ਜੋ ਆਉਣਾ ਸੀ) ਸ਼ਹਿਰ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਨੂੰ ਨਾਸ ਕਰੇਗਾ, ਅਤੇ ਯੁੱਧ ਦੇ ਅੰਤ ਤੱਕ (ਜਿਸ ਨੇ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਅਤੇ ਸੈਨਾ ਨੂੰ ਪੈਰਾਂ ਹੇਠ ਰੱਦਿਆ) "ਉਜਾੜੇ," ਬਹੁਵਚਨ ਵਿੱਚ, ਠਹਿਰਾਏ ਗਏ ਸਨ।

ਉਸ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ, ਜਿੱਥੇ ਮਸੀਹ ਨੇ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨਾਲ ਵਾਅਦੇ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣਾ ਲਹੂ ਵਹਾਇਆ, ਉੱਥੇ ਬੁਤਪਰਸਤ ਅਤੇ ਪਾਪਾਈ ਰੋਮ ਦੀਆਂ ਦੋ ਉਜਾੜ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਛਾਣਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਵਹਾਇਆ ਗਿਆ ਲਹੂ ਹੀ ਉਹ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਮਸੀਹ ਸੁਰਗੀ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਉਸ ਦੇ ਉਸ ਕੰਮ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ ਜੋ ਤੇਈਂ ਸੌ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦੀ "mareh" ਦਰਸ਼ਨ-ਕਥਾ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਇਤਿਹਾਸ ਪੱਚੀ ਸੌ ਵੀਹ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦੀ "chazon" ਦਰਸ਼ਨ-ਕਥਾ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਨਾਲ ਗੂੰਥਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਉਜਾੜ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਅਤੇ ਸੈਨਾ ਨੂੰ ਪੈਰਾਂ ਹੇਠ ਰੱਦਣਗੀਆਂ।

ਉਹ ਸੱਚਾਈਆਂ ਜਿਹੜੀਆਂ ਮਿਲਰ ਦੇ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਜਵਾਹਰਾਂ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਸੁਰਜ ਵਾਂਗ ਚਮਕਦੀਆਂ ਸਨ, ਪਰ ਉਹ ਅਧੂਰੀਆਂ ਸਨ। ਆਖ਼ਰੀ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਅੱਖਰ-ਅੱਖਰ ਦੁਹਰਾਈ ਜਾਵੇਗੀ, ਉਹੀ ਜਵਾਹਰ "ਮਿੱਟੀ-ਬਰਸ਼ ਮਨੁੱਖ" ਦੁਆਰਾ ਨਵੇਂ, ਵੱਡੇ ਸੰਦੂਕ ਵਿੱਚ ਰੱਖੇ ਜਾਣਗੇ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਹ ਆਪਣੀ ਮੁੱਢਲੀ ਅਵਸਥਾ ਨਾਲੋਂ ਦੱਸ ਗੁਣਾ ਵੱਧ ਚਮਕਣਗੇ। ਉਹ ਅੰਤਿਮ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੀ ਕਸੌਟੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਜਵਾਹਰਾਂ ਨੂੰ ਖ਼ਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹੱਥਕੂਕ ਦੁਆਰਾ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਦੇ ਗਵਾਹਾਂ ਵੱਲੋਂ ਮੇਜ਼ਾਂ ਵਜੋਂ ਪਛਾਣਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ 1843 ਅਤੇ 1850 ਦੇ ਅਗੁਆ ਚਾਰਟਾਂ ਦੀਆਂ ਦੋ ਮੇਜ਼ਾਂ ਨੂੰ "ਲਾਈਨ ਉੱਤੇ ਲਾਈਨ" ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਉੱਤੇ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮਿਲਰ ਦੇ ਜਵਾਹਰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਛਾਣੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਜਵਾਹਰ ਅੰਤਿਮ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਦੇਨਾਂ ਚਾਰਟਾਂ ਉੱਤੇ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਬਹੁਤੇ ਸੱਚ ਉਹ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜੋ 1844 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪੂਰੀਆਂ ਹੋ ਚੁੱਕੀਆਂ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦਾਨੀਏਲ ਸੱਤ ਅਤੇ ਅੱਠ ਦੇ ਜਾਨਵਰਾਂ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ। ਦਾਨੀਏਲ ਦੇ ਦੀ ਮੂਰਤੀ ਉੱਥੇ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਹ ਵਾਦ-ਵਿਵਾਦ ਵੀ ਉੱਥੇ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਿਹੜਾ ਹੈ—ਰੋਮ ਜਾਂ ਐਂਟੀਆਕਸ ਐਪੀਫੇਨੀਸ—ਜੋ ਦਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਅਤੇ ਹੱਥਕੂਕ ਦੇ ਟਿਕੇ ਰਹਿਣ ਦੇ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਦਸ ਕੁਆਰੀਆਂ ਦਾ ਸਮਾਂ ਵੀ ਉੱਥੇ ਹੈ। ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦਾ ਆਗਮਨ ਵੀ ਉੱਥੇ ਹੈ, ਅਤੇ ਆਕਾਸ਼ੀ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਵੀ। "ਦੈਨੀਕ" ਮੂਰਤੀਪੂਜਕਤਾ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕ ਵਜੋਂ ਵੀ ਉੱਥੇ ਹੈ। ਅਤੇ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੀ, ਇਸਲਾਮ ਦੇ ਤਿੰਨ ਹਾਏ ਵੀ ਉੱਥੇ ਹਨ। ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੇ, ਚਾਰਟ "ਗਿਆਨ ਦੇ ਵਾਧੇ" ਦੀ ਇੱਕ ਚਿੱਤਰਾਤਮਕ ਪ੍ਰਸਤੁਤੀ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਉਸ ਵੇਲੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਯਹੂਦਾ ਦੇ ਗੋਤ ਦਾ ਸਿੰਘ ਕਿਸੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਮੁਹਰ ਖੋਲ੍ਹਦਾ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਉਲਾਈ ਦਰਿਆ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਸਮਾਪਤੀ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ—ਜੋ 1798 ਵਿੱਚ ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਗਿਆ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਸੰਬੰਧੀ ਗਿਆਨ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੋ ਵਧਦਾ ਗਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਵਿਲੀਅਮ ਮਿਲਰ ਦੇ ਸੁਪਨੇ ਦੀ ਨਵੀਂ ਅਤੇ ਵੱਡੀ ਪੇਟੀ ਵਿੱਚ ਰਤਨਾਂ ਦਾ ਰੂਪ ਧਾਰ ਸਕੇ—ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਮੁੜ ਉਹਨਾਂ ਮਿਲਰਾਈਟ ਸੱਚਾਈਆਂ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦੇਵਾਂਗੇ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਅਧੂਰੀਆਂ ਰਹਿ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਕੁਝ ਇਸ ਲਈ ਅਧੂਰੀ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਛੱਡੀਆਂ ਗਈਆਂ ਕਿਉਂਕਿ ਮਿਲਰਾਈਟ ਉਸ ਇਤਿਹਾਸਕ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਜੀ ਰਹੇ ਸਨ; ਅਤੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਅਣਆਗਿਆਕਾਰਤਾ ਕਰਕੇ ਅਧੂਰੀ ਰਹਿ ਗਈਆਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੀ ਅੱਗੇ ਵਧਦੀ ਜੋਤ ਦੇ ਨਾਲ ਕਦਮ ਮਿਲਾਉਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ।

ਅਸੀਂ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਅਗਲੇ ਲੇਖ ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਰੱਖਾਂਗੇ।

"ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਸਮੇਤ ਭੇਜਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਕੇਵਲ ਮਨੁੱਖ ਹੀ ਹਨ, ਪਰ ਉਹ ਸੰਦੇਸ਼ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਲੈ ਕੇ ਫਿਰਦੇ ਹਨ, ਉਸ ਦਾ ਸੁਭਾਉ ਕੀ ਹੈ? ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਕਾਰਨ ਚੇਤਾਵਨੀਆਂ ਤੋਂ ਮੂੰਹ ਮੋੜਣ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੁੱਛ ਜਾਣਣ ਦਾ ਸਾਹਸ ਕਰੋਗੇ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਇਹ ਸਲਾਹ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਕਿ ਕੀ ਵਧੇਰੇ ਪਸੰਦ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ?"

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉਹ ਮਨੁੱਖ ਬੁਲਾਉਦਾ ਹੈ ਜੋ ਬੋਲਣਗੇ, ਜੋ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਪੁਕਾਰਣਗੇ ਅਤੇ ਰਿਆਇਤ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦੂਤਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਸਮੇਂ ਲਈ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਖੜਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਲੋਕ ਮਸੀਹ ਦੀ ਧਾਰਮਿਕਤਾ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਮੂੰਹ ਮੋੜ ਕੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਅਪੁਰਣਤਾਵਾਂ ਦੀ ਆਲੋਚਨਾ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਏ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸੱਚਾਈ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਮਿਹਰਭਰੀਆਂ ਗੁਣਵੱਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਮਨੋਹਰ ਸੰਵਾਰ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਬਿਆਨ ਕਰਦੇ ਜੋ ਇੱਛਿਤ ਮੰਨੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਜੋਸ਼ ਹੈ, ਉਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਗੰਭੀਰ ਹਨ, ਉਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਨਿਸ਼ਚਿਤਤਾ ਨਾਲ ਬੋਲਦੇ ਹਨ; ਅਤੇ ਉਹ ਸੰਦੇਸ਼ ਜੋ ਅਨੇਕ ਥੱਕੇ-ਮਾਰੇ ਅਤੇ ਦਬੇ-ਕੁਚਲੇ ਜੀਵਾਂ ਲਈ ਚੰਗਿਆਈ, ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਸੰਤੋਖ ਲਿਆਉਂਦਾ, ਕਿਸੇ ਹੱਦ ਤੱਕ ਰੋਕਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ; ਕਿਉਂਕਿ ਜਿੰਨੀ ਹੀ ਮਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਮਨੁੱਖ ਆਪਣੇ ਹੀ ਦਿਲ ਬੰਦ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਹੀ ਇੱਛਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਕਹੀ ਗੱਲ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਖੜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉੱਨੀ ਹੀ ਮਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਰੋਸ਼ਨੀ ਦੀ ਕਿਰਣ ਛੀਣਣ ਦਾ ਯਤਨ ਕਰਨਗੇ ਜੋ ਰੋਸ਼ਨੀ ਅਤੇ ਜੀਵਨਦਾਇਕ ਸ਼ਕਤੀ ਲਈ ਤਰਸਦੇ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਮਸੀਹ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸੇਵਕਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਹੇ ਗਏ ਸਾਰੇ ਕਠੋਰ, ਅਹੰਕਾਰੀ, ਤਾਨੇਭਰੇ ਬਚਨਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੀ ਵਿਰੁੱਧ ਕਹਿਆ ਹੋਇਆ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਹੈ।”

“ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਸਮਝਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇਗਾ; ਅਤੇ ਉਹ ਜੋਤੀ ਜੋ ਆਪਣੀ ਮਹਿਮਾ ਨਾਲ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਮਾਨ ਕਰੇਗੀ, ਉਹਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਵੱਲੋਂ ਝੂਠੀ ਜੋਤੀ ਕਹੀ ਜਾਵੇਗੀ, ਜੋ ਉਸ ਦੀ ਵਧਦੀ ਹੋਈ ਮਹਿਮਾ ਵਿੱਚ ਤੁਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਉਹ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਕਾਰਨ ਅਧੂਰਾ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੇ ਅੱਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਹੇ ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਜੋਤੀ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨ ਵਾਲਿਓ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਰਸਤੇ ਤੋਂ ਹਟ ਜਾਓ। ਸਵਰਗ-ਭੇਜੀ ਜੋਤੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਸਾਫ਼ ਅਤੇ ਅਟੱਲ ਕਿਰਣਾਂ ਵਿੱਚ ਚਮਕਣ ਦਿਓ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੁਹਾਨੂੰ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਇਹ ਜੋਤੀ ਆਈ ਹੈ, ਉਸ ਦੇ ਉਸਤੇਮਾਲ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਠਹਿਰਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਦਾ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਜੇ ਨਹੀਂ ਸੁਣਾਣਗੇ, ਉਹ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਠਹਿਰਾਏ ਜਾਣਗੇ; ਕਿਉਂਕਿ ਸੱਚਾਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਹੁੰਚ ਦੇ ਅੰਦਰ ਲਿਆਂਦੀ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮੌਕਿਆਂ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਤੁੱਛ ਜਾਣਿਆ। ਦਿਵਯ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕਤਾ ਧਾਰਣ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਕੋਲ ਭੇਜੇ ਗਏ ਹਨ; ਮਸੀਹ ਦੀ ਮਹਿਮਾ, ਉਸ ਦਾ ਅੰਜਸ, ਉਸ ਦੀ ਧਾਰਮਿਕਤਾ, ਜੋ ਭਲਿਆਈ ਅਤੇ ਸੱਚ ਨਾਲ ਪੂਰਨ ਹਨ, ਪ੍ਰਸਤੁਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ; ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਤਾ ਦੀ ਪੂਰਨਤਾ ਸਾਡੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸੁੰਦਰਤਾ ਅਤੇ ਮਨੋਹਰਤਾ ਨਾਲ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਸਭ ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕਰੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਿਲ ਪੱਖਪਾਤ ਨਾਲ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਸਾਡੇ ਵਿਚਕਾਰ ਕਾਰਜ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪਾਪ ਤੋਂ ਧਾਰਮਿਕਤਾ ਵੱਲ ਮੁੜਦਿਆਂ ਦੇਖਿਆ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਨਿਮਰ-ਚਿੱਤ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਦਿਲਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਫਿਰ ਜੀ ਉਠਾਉਂਦਿਆਂ ਦੇਖਿਆ ਹੈ। ਕੀ ਅਸੀਂ ਉਹਨਾਂ ਕੋੜੀਆਂ ਵਰਗੇ ਹੋਈਏ ਜੋ ਸ਼ੁੱਧ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਰਾਹ ਲੱਗ ਪਏ, ਅਤੇ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਹੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰਨ ਲਈ ਵਾਪਸ ਆਇਆ? ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ ਆਓ ਅਸੀਂ ਉਸ ਦੀ ਭਲਿਆਈ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰੀਏ, ਅਤੇ ਦਿਲ ਨਾਲ, ਕਲਮ ਨਾਲ, ਅਤੇ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰੀਏ।” Review and Herald, May 27, 1890.